

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: P.N., zastoupeného Mgr. Julií Filipovou, advokátkou se sídlem Nádražní 342, Horšovský Týn, proti žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, za účasti osoby zúčastněné na řízení: J.J., zastoupené JUDr. Martinem Klimplem, advokátem Becker & Poliakoff, s.r.o., advokátní kancelář, se sídlem U Prašné brány 1078/1, Praha 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 4. 2014, čj. RR/1350/14,**

t a k t o :

I. Rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 24. 4. 2014, čj. RR/1350/14, a rozhodnutí Městského úřadu Stod ze dne 8. 1. 2014, sp. zn. OV/11/1372/Vo, čj. 20/14/OV, s e z r u š u j í a v ě c s e v r a c í k d a l š í m u řízení žalovanému.

II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 11.228,- Kč k rukám jeho zástupkyně Mgr. Julie Filipové do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

III. Osoba zúčastněná na řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Předmět řízení

V katastrálním území Kloušov [693171] je žalobce P.N. vlastníkem pozemku parcelní číslo st. 30/1, zastavěná plocha a nádvoří, s budovou s číslem evidenčním Lhota č. e. 10, stavba pro rodinnou rekreaci, a osoba zúčastněná na řízení J.J. je vlastníkem sousedního pozemku parcelní číslo st. 30/2, zastavěná plocha a nádvoří, s budovou s číslem popisným Lhota č. p. 36, rodinný dům.

Dne 30. 5. 2011 žalobce podal u Městského úřadu Stod žádost o dodatečné povolení stavby „dřevěná kolna - sklad“ na pozemku p. č. st. 30/1 v k. ú. Kloušov. Dne 8. 1. 2014 pod čj. 20/14/OV Městský úřad Stod [dále též jen „*stavební úřad*“] rozhodl, že stavbu „Lhota č. e. 10, sklad“ (v žádosti uvedeno dřevěná kolna - sklad) na pozemku st. p. 30/1 v k. ú. Kloušov nelze dodatečně povolit. Proti tomuto rozhodnutí správního orgánu prvního stupně se žalobce odvolal. Dne 24. 4. 2014 pod čj. RR/1350/14 Krajský úřad Plzeňského kraje [dále též jen „*krajský úřad*“] odvoláním napadené rozhodnutí stavebního úřadu zčásti změnil a ve zbytku je potvrdil. Z rozhodnutí správních orgánů je zřejmé, že předmětná stavba nebyla dodatečně povolena podle § 129 odst. 3 ve spojení s § 115 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 31. 12. 2012 (dále též jen „*stavební zákon*“).

V daném případě je sporné zejména to, zda stavba, o jejíž dodatečné povolení žalobce usiluje, se nachází pouze na jeho pozemku parcelní číslo st. 30/1 nebo i na sousedním pozemku osoby zúčastněné na řízení parcelní číslo st. 30/2.

II. Předcházející řízení

Dne 30. 5. 2011 žalobce podal, jak již bylo řečeno, u Městského úřadu Stod žádost o dodatečné povolení stavby „dřevěná kolna - sklad“ na pozemku p. č. st. 30/1 v k. ú. Kloušov. Dne 8. 6. 2011 pod sp. zn. OV/11/1372/Vo, čj. 1394/11/OV, stavební úřad žalobci sdělil, že předložená žádost o dodatečné povolení stavby neposkytuje dostatečný podklad pro posouzení předmětné stavby, vyzval jej k doplnění žádosti o specifikované údaje a podklady a řízení o dodatečném povolení stavby přerušil. Usnesením ze dne 23. 2. 2012, sp. zn. OV/11/1372/Vo, čj. 497/12/OV, Městský úřad Stod podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu řízení o dodatečném povolení předmětné stavby zastavil. Proti tomuto usnesení stavebního úřadu o zastavení řízení se žalobce odvolal. Rozhodnutím ze dne 11. 4. 2012, čj. RR/973/12, Krajský úřad Plzeňského kraje usnesení Městského úřadu Stod ze dne 23. 2. 2012, čj. 497/12/OV, zrušil a věc mu vrátil k novému projednání. Krajský úřad tak postupoval z toho důvodu, že vzhledem k tomu, že stavebník neprokázal, že stavba je v souladu s § 129 stavebního zákona, měl stavební úřad vydat rozhodnutí, že stavbu nelze dodatečně povolit.

Na objednávku žalobce byl vyhotoven záznam podrobného měření změn č. 0171 (zaměřil dne 7. 5. 2012 Ing. Milan Sedláček, úředně oprávněný zeměměřický inženýr). Dne 18. 5. 2012 pod sp. zn. OV/11/1372/Vo, čj. 1296/12/OV, stavební úřad žalobci sdělil, že předložená žádost o dodatečné povolení stavby neposkytuje dostatečný podklad pro posouzení předmětné stavby, vyzval jej k doplnění žádosti o specifikované údaje a podklady a řízení o dodatečném povolení stavby přerušil. Podáním doručeným stavebnímu úřadu dne 29. 5. 2012 se k věci vyjádřila M.S., autorizovaný technik pro pozemní stavby. Podáním doručeným stavebnímu úřadu dne 31. 5. 2012 se k věci vyjádřila J.J. Dne 12. 6. 2011 pod sp. zn. OV/11/1372/Vo, čj. 1571/12/OV, stavební úřad oznámil zahájení řízení o dodatečném

povolení stavby a vyrozuměl účastníky řízení o možnosti uplatnit námitky. Podáním doručeným stavebnímu úřadu dne 25. 6. 2012 námitky uplatnila J.J. Rozhodnutím ze dne 11. 7. 2012, sp. zn. OV/11/1372/Vo, čj. 1842/12/OV, Městský úřad Stod vydal podle § 129 odst. 3 a § 115 stavebního zákona a § 5 a 6 vyhlášky č. 526/2006 Sb. dodatečné povolení na stavbu „Lhota č. e. 10, sklad“ (v žádosti uvedeno dřevěná kolna - sklad) na pozemku st. p. 30/1 v k. ú. Kloušov. Proti tomuto rozhodnutí stavebního úřadu o dodatečném povolení stavby se odvolala J.J. Rozhodnutím ze dne 19. 11. 2012, čj. RR/3192/12, Krajský úřad Plzeňského kraje rozhodnutí Městského úřadu Stod ze dne 11. 7. 2012, sp. zn. OV/11/1372/Vo, čj. 1842/12/OV, zrušil a věc mu vrátil k novému projednání. Krajský úřad stavebnímu úřadu vytkl, že dostatečně neodůvodnil v souladu s § 129 odst. 2 stavebního zákona, zda je dodatečně povolovaná stavba kolny umístěna v souladu se záměry územního plánování a je možné stavbu dodatečně povolit; odvolací správní orgán tu zcela postrádá jakoukoliv úvahu a závěr, že je stavbu kolny možné na daném pozemku umístit.

Dne 22. 2. 2013 pod sp. zn. OV/11/1372/Vo, čj. 481/13/OV, stavební úřad žalobci sdělil, že předložená žádost o dodatečné povolení stavby neposkytuje dostatečný podklad pro posouzení předmětné stavby, vyzval jej k doplnění žádosti o specifikované údaje a podklady a řízení o dodatečném povolení stavby přerušil. Dne 5. 9. 2013 pod sp. zn. OV/11/1372/Vo, čj. 1997/13/OV, Městský úřad Stod podle § 57 odst. 1 písm. b) správního řádu vyzval žalobce, aby mu doložil podání u příslušného orgánu veřejné moci o tom, že učinil podání žalobního návrhu o určení průběhu vlastnické hranice mezi pozemky st. p. 30/1 a st. p. 30/2 v k. ú. Kloušov. Téhož dne pod sp. zn. OV/11/1372/Vo, čj. 1999/13/OV, Městský úřad Stod podle § 64 odst. 1 písm. c) bodu 2 správního řádu řízení o dodatečném povolení stavby přerušil. Proti usnesení stavebního úřadu o přerušení řízení o dodatečném povolení stavby se odvolala J.J. Rozhodnutím ze dne 25. 10. 2013, čj. RR/3363/13, Krajský úřad Plzeňského kraje usnesení Městského úřadu Stod ze dne 5. 9. 2013, čj. 1999/13/OV, zrušil a věc mu vrátil k novému projednání. Krajský úřad tu došel k tomu, že stavební úřad výzvu ve smyslu § 57 odst. 1 písm. a) správního řádu činit neměl, neboť žalobce nesplnil výzvu stavebního úřadu ze dne 22. 2. 2013 tím, že nepředložil zaměření a vytyčení sporné hranice mezi pozemky st. p. č. 30/1 a st. p. č. 30/2 v k. ú. Kloušov a stavební úřad měl vydat rozhodnutí o tom, že stavbu nelze dodatečně povolit ve smyslu § 129 odst. 3 ve spojení s § 115 stavebního zákona.

Rozhodnutím ze dne 8. 1. 2014, sp. zn. OV/11/1372/Vo, čj. 20/12/OV, Městský úřad Stod o žádosti žalobce o dodatečné povolení stavby rozhodl tak, že stavbu „Lhota č. e. 10, sklad“ (v žádosti uvedeno dřevěná kolna - sklad) na pozemku st. p. 30/1 v k. ú. Kloušov nelze dle § 129 odst. 2 stavebního zákona dodatečně povolit. Proti tomuto rozhodnutí stavebního úřadu o zamítnutí žádosti o dodatečné povolení stavby se žalobce odvolal. Dne 12. 3. 2014 krajský úřad obdržel na základě žalobcovy objednávky P.F. vyhotovené a Ing. R.D., úředně oprávněným zeměměřickým inženýrem, zkontrolované dokumenty: 1. geodetické zaměření skutečného stavu oplocení a budov na stavební parcele 30/1 dle KN a na pozemkové parcele 425/2 dle KN a 2. technickou zprávu s explicitní informací, že zaměření skutečného stavu nenahrazuje vytyčení vlastnické hranice, resp. průběh vlastníky upřesněné hranice dle katastrální vyhlášky. Rozhodnutím ze dne 24. 4. 2014, čj. RR/1350/14, Krajský úřad Plzeňského kraje odvoláním napadené rozhodnutí stavebního úřadu zčásti změnil (upřesnil, že ve věci se postupuje podle stavebního zákona ve znění účinném do 31. 12. 2012 a že stavbu

nelze dodatečně povolit dle § 129 odst. 3 ve spojení s § 115 tohoto zákona) a ve zbytku rozhodnutí Městského úřadu Stod ze dne 8. 1. 2014, čj. 20/12/OV, potvrdil.

O odvolacích námitkách uvažil krajský úřad takto: **1.** Vzhledem k tomu, že záznam o vyznačení budovy ze dne 7. 5. 2012 byl stavebnímu úřadu předložen již dne 14. 5. 2012, je zcela zřejmé, že záznam o vyznačení budovy P.N. nepředložil stavebnímu úřadu na základě výzvy stavebního úřadu ze dne 22. 2. 2013, naopak je zřejmé, že ačkoliv měl stavební úřad záznam o vyznačení budovy k dispozici, trval na předložení plánu vytýčení hranic pozemku P.N. autorizovanou osobou tak, aby z plánu bylo jasné patrné umístění stavby na pozemku, včetně vzdálenosti jejího umístění od sousedního pozemku, případně přesahu stavby za hranici se sousedním pozemkem. Navíc ze záznamu o vyznačení budovy není patrné umístění stavby na pozemku včetně vzdálenosti stavby od hranice sousedního pozemku, neboť se jedná pouze o vyznačení budovy s tím, že zaměření ani vytýčení sporné hranice mezi pozemky p. č. st. 30/1 a 30/2 v k. ú. Kloušov nebylo v rámci záznamu o vyznačení budovy prováděno, což potvrdil i Zeměměřičský a katastrální inspektorát v Plzni ve sdělení ze dne 30. 7. 2012. **2.** Vzhledem k tomu, že byl stavebnímu úřadu záznam o vyznačení budovy předložen již dne 14. 5. 2012, je zcela zřejmé, že byl tento doklad nedostačující, když 22. 2. 2013 (tedy o cca 9 měsíců později) stavební úřad trval na předložení plánu vytýčení hranic pozemku P. N. autorizovanou osobou tak, aby z plánu bylo jasné patrné umístění stavby na pozemku, včetně vzdálenosti jejího umístění od sousedního pozemku, případně přesahu stavby za hranici se sousedním pozemkem. Lhůtu k předložení tohoto dokladu stavební úřad P.N. stanovil ve výzvě ze dne 22. 2. 2013 do dne 2. 4. 2013. Krajský úřad tedy ve svém rozhodnutí ze dne 25. 10. 2013, kterým zrušil usnesení stavebního úřadu ze dne 5. 9. 2013 a věc vrátil stavebnímu úřadu k novému projednání, pouze vyslovil právní názor, jak mu ukládá § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu, a poukázal na skutečnost, že pokud P.N. nesplnil výzvu stavebního úřadu ze dne 22. 2. 2013, měl by stavební úřad, samozřejmě po vrácení spisového materiálu, rozhodnout o tom, že stavbu nelze dodatečně povolit. **3.** Krajský úřad již ve svém rozhodnutí ze dne 25. 10. 2013, kterým zrušil usnesení stavebního úřadu ze dne 5. 9. 2013 a věc vrátil stavebnímu úřadu k novému projednání, uvedl, že stavební úřad neměl dne 5. 9. 2013 vyzvat P.N., aby doložil stavebnímu úřadu podání u příslušného orgánu veřejné moci o tom, že učinil podání žalobního návrhu o určení průběhu vlastnické hranice mezi pozemky p. č. st. 30/1 a 30/2 v k. ú. Kloušov, neboť P.N. nesplnil výzvu stavebního úřadu ze dne 22. 2. 2013 tím, že nepředložil zaměření a vytýčení sporné hranice mezi pozemky p. č. st. 30/1 a 30/2 v k. ú. Kloušov. Na uvedené věci nic nemění ani fakt, že P.N. žalobu o určení vlastnické hranice podal, neboť Okresní soud Plzeň-jih dne 14. 10. 2013 podanou žalobu zamítl z důvodu, že soudy nerozhodují o průběhu hranice mezi pozemky. **4.** P. N. do současné doby v řízení o dodatečném povolení stavby, ve kterém je důkazní břemeno, ve smyslu § 129 odst. 2 a 3 stavebního zákona, na straně vlastníka stavby, který provedl stavbu bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného stavebním zákonem (tzv. černou stavbu), nesplnil požadavek stanovený § 129 odst. 3 stavebního zákona ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) stavebního zákona, tzn. tím, že v případě stavby, která je již provedena, nepředložil k žádosti o dodatečné povolení stavby zaměření a vytýčení sporné hranice mezi pozemky p. č. st. 30/1 a p. č. st. 30/2 v k. ú. Kloušov, a tím nepředložil doklad prokazující vlastnické právo P.N. k pozemku pod stavbou, neboť stavební úřad (i krajský úřad) z dostupných podkladů nemůže zjistit, zda je stavba umístěna pouze na pozemku p. č. st. 30/1 v k. ú. Kloušov nebo zda stavba zasahuje na pozemek p. č. st. 30/2 v k. ú. Kloušov. K odstranění uvedeného nedostatku

žádosti o vydání dodatečného povolení stavby stavební úřad P.N. vyzýval již dne 8. 6. 2011 a dne 22. 2. 2013. 5. Součástí spisového materiálu, který má krajský úřad k dispozici, není zaměření a vytýčení sporné hranice mezi pozemky p. č. st. 30/1 a 30/2 v k. ú. Kloušov k tomu oprávněnou osobou. Z výzvy stavebního úřadu ze dne 5. 9. 2013 nelze dovozovat, že stavební úřad záznam o vyznačení budovy považoval za zaměření a vytýčení sporné hranice ani proto, že stavební úřad vyzval P.N. k podání žalobního návrhu o určení průběhu vlastnické hranice, neboť krajský úřad ve svém rozhodnutí ze dne 25. 10. 2013 jasně popsal odlišnou situaci, kdy by zaměření a vytýčení sporné hranice bylo doloženo, poté zpochybňováno, a kdy by stavební úřad vyzval zpochybňujícího k podání žaloby o určení vlastnictví zaměřených a vytýčených pozemků, nikoli k podání žalobního návrhu o určení průběhu vlastnické hranice, jak to stavební úřad ve výzvě ze dne 5. 9. 2013 udělal. Krajský úřad při přezkoumání správnosti napadeného rozhodnutí také posoudil doplněné geodetické zaměření skutečného stavu oplocení a budov na stavební parcele 30/1 dle KN a na pozemkové parcele 425/2 dle KN v k. ú. Kloušov ze dne 4. 3. 2014 vypracované Ing. R.D., úředně oprávněným zeměměřičským inženýrem, včetně technické zprávy ze dne 4. 3. 2014 ke geodetickému zaměření skutečného stavu oplocení a budov na stavební parcele 30/1 dle KN a na pozemkové parcele 425/2 dle KN v k. ú. Kloušov, ve které je mj. uvedeno, že zaměření skutečného stavu nenahrazuje vytýčení vlastnické hranice, resp. průběh vlastníky upřesněné hranice dle katastrální vyhlášky, a došel k závěru, že ani tento předložený doklad není požadovaným dokladem o zaměření a vytýčení hranice mezi pozemky p. č. st. 30/1 a 30/2 v k. ú. Kloušov, neboť z něj není možné s jistotou zjistit, zda je stavba umístěna pouze na pozemku p. č. st. 30/1 v k. ú. Kloušov nebo zda stavba zasahuje na pozemek p. č. st. 30/2 v k. ú. Kloušov. Z hlediska odvolacích námitek je tedy napadené rozhodnutí dle krajského úřadu správné.

III. Žaloba

Žalobce namítá, že oba správní orgány nesprávně aplikovaly příslušné zákonné ustanovení (§ 129 odst. 2 ve spojení s § 115 stavebního zákona). Z průběhu správního řízení je zcela zřejmé, že žalobce splnil a doložil veškeré doklady vyžadované stavebním zákonem tak, aby mohla být stavba dodatečně povolena, včetně prokázání vlastnického práva žalobce k pozemku, na kterém je stavba umístěna, tj. ke stavební parcele č. 30/1 v k. ú. Kloušov, a současně, že stavba je umístěna právě na stavební parcele č. 30/1 v k. ú. Kloušov. Prvotně doložil k tomuto tvrzení geometrický plán ze dne 12. 7. 1979. Usnesením stavebního úřadu ze dne 23. 2. 2012 č.j. 497/12/OV, sp. zn. OV/11/1372/Vo, bylo zastaveno zahájené řízení o dodatečném povolení stavby a v odůvodnění tohoto rozhodnutí mj. stavební úřad konstatuje, že ke dni vydání tohoto rozhodnutí žalobce nedoplnil podklad jednoznačně prokazující vlastnictví pozemku. Vlastnictví stavebního pozemku č. 30/1 v k. ú. Kloušov bylo však možno ověřit dálkovým přístupem v katastru nemovitostí. Dne 14. 5. 2012 žalobce předložil kopii Záznamu podrobného měření změn ze dne 7. 5. 2012, číslo geometrického plánu (zakázky) 171-045/2012, vypracovaného Ing. M. Sedláčkem, oprávněným zeměměřičským inženýrem, podle kterého je stavba žalobce umístěna na stavebním pozemku č. 30/1 v k. ú. Kloušov, který je ve vlastnictví žalobce. Na základě tohoto úkonu stavební úřad vydal dne 11. 7. 2012 rozhodnutí o dodatečném povolení stavby. Žalobce na základě odvolání J.J. svolal místní šetření a následně vydal rozhodnutí ze dne 19. 11. 2012, ve kterém v odůvodnění mj. konstatuje, že vyzve žalobce k předložení plánu vytýčení hranic svého pozemku včetně protokolu o tomto vytýčení. Z plánu musí být zcela jasně patrné umístění stavby na pozemku včetně vzdálenosti jejího umístění od hranic, popřípadě její přesah na sousední pozemek. Toto

vytýčení musí provést oprávněná autorizovaná osoba. Z odůvodnění citovaného rozhodnutí není zřejmé, zda se žalovaný, v rámci místního šetření, zabýval Záznamem podrobného měření změn či jen výkresem situace, který byl rovněž založen ve spise. Stejně tak není zřejmé, z čeho žalovaný vycházel při konstatování, že skutečný stav na místě stavby neodpovídá projektové dokumentaci, která byla předložena stavebnímu úřadu k řízení o dodatečném povolení stavby, když součástí spisového materiálu se stal, k výzvě stavebního úřadu, již zmiňovaný Záznam podrobného měření změn. Dne 22. 2. 2013 vyzval stavební úřad žalobce, aby ve stanovené lhůtě doplnil žádost o dodatečné povolení stavby mj. o plán vytýčení hranic svého pozemku včetně protokolu o tomto vytýčení vypracovaný oprávněnou autorizovanou osobou tak, aby z plánu bylo zcela jasné patrné umístění shora uvedené stavby na pozemku včetně vzdálenosti jejího umístění od hranic, popřípadě její přesah na sousední pozemek. Následovaly žádosti žalobce o prodloužení lhůty ke splnění povinnosti. Bez jakéhokoli úkonu žalobce či intervence žalovaného byla stavebním úřadem vydána výzva ze dne 5. 9. 2013, kterou byl žalobce vyzván, aby ve lhůtě 30 dnů od doručení této výzvy doložil správnímu orgánu podání u příslušného orgánu veřejné moci o tom, že učinil podání žalobního návrhu o určení průběhu vlastnické hranice mezi pozemku p. č. st. 30/1 a p. č. st. 30/2 v k. ú. Kloušov. Proti této výzvě nebylo možno podat odvolání a žalobci nezbyla jiná možnost, než žalobu podat, i když si byl vědom, že řešení této záležitosti nespadlo podle tehdy platné právní úpravy do kompetence soudů. Stavební úřad vydal dne 8. 1. 2014 rozhodnutí, podle kterého nelze stavbu „Lhota č. e. 10, sklad“ na pozemku st. p. č. 30/1 v k. ú. Kloušov dle § 129 odst. 2 stavebního zákona dodatečně povolit. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání a následně doložil Geodetické zaměření skutečného stavu oplocení a budov na stavební parcele 30/1 dle KN a na pozemkové parcele 452/2 dle KN vypracované společností DANKOVIČ geodetická kancelář s.r.o. se sídlem Plzeň, Radobyčická 10. Z tohoto geodetického zaměření zcela jednoznačně vyplývá, že stavba je postavena pouze a jen na pozemku žalobce, tj. na stavební parcele č. 30/1 v k. ú. Kloušov. I přesto, že žalobce doložil vlastnické právo k pozemku pod stavbou a současně splnil pokyn žalovaného v tom, že předložil plán, z něhož je jasné patrné umístění stavby na pozemku žalobce st. p. č. 30/1, včetně vzdálenosti jejího umístění od hranic, popřípadě její přesah na sousední pozemek, potvrdil žalovaný rozhodnutí správního orgánu, který rozhodl o tom, že stavbu nelze dodatečně povolit. Žalobce k prokázání svého vlastnického práva ke stavebnímu pozemku 30/1 v k. ú. Kloušov, na kterém je umístěna stavba, splnil veškeré požadavky stanovené žalovaným a stavebním úřadem. Pokud žalovaný měl pochybnosti o vlastnictví žalobce ke stavebnímu pozemku č. 30/1 v k. ú. Kloušov, resp. o umístění stavby na stavební parcele č. 30/1 v k. ú. Kloušov, měl vyzvat žalobce, aby prokázal průběh vlastnické hranice mezi stavebním pozemkem č. 30/1 a č. 30/2 v k. ú. Kloušov, a to podáním žaloby u příslušného soudu. Tuto výzvu sice stavební úřad učinil, avšak v době, kdy věcně příslušný k projednání této záležitosti nebyl soud, ale správní orgán. I přesto žalobce tuto výzvu splnil a žalobu podal. Žalovaný však opakovaně trval na předložení plánu vytýčení hranic pozemků, tj. stavební parcely č. 30/1 a č. 30/2 v k. ú. Kloušov, jež by však nevyřešila nesrovnalosti prezentované žalovaným, tj. zda je stavba umístěna na stavební parcele č. 30/1 v k. ú. Kloušov. Žalovaný si této skutečnosti byl zcela nepochybně vědom, když ve svém rozhodnutí ze dne 25. 10. 2013 popisuje postup, jež by následoval v případě, že by byl plán vytýčení hranice napaden některým z účastníků a správní orgán by byl následně nucen řízení přerušit do doby vyřešení určení průběhu vlastnické hranice. S ohledem na výše uvedené tedy žalovaný postupoval v rozporu se zákonem.

IV. Vyjádření žalovaného správního orgánu

Krajský úřad Plzeňského kraje se k žalobě písemně vyjádřil tak, že v napadeném rozhodnutí je řádně vysvětleno, že z předložených podkladů není zřejmé, zda se stavba nachází skutečně pouze na pozemku žalobce, a proto byl stavebním úřadem vyzýván k tomu, aby předložil doklad o zaměření a vytýčení sporné hranice mezi pozemky p. č. st. 30/1 a 30/2 v k. ú. Kloušov. Žalobce však žádný takový doklad nedoložil. Je třeba zdůraznit, že žalobce předmětnou stavbu postavil bez potřebného povolení stavebního úřadu a v řízení o dodatečném povolení stavby je důkazní břemeno o tom, že stavbu lze dodatečně povolit, na něm. Žalobce toto břemeno neunesl, ačkoliv byl stavebním úřadem jednoznačně poučen o tom, co musí z předložených podkladů vyplývat. Pokud jsou zde pochybnosti o průběhu hranic mezi pozemky a tím pádem tedy i pochybnosti o tom, zda stavba nezasahuje na sousední pozemek, musí tyto pochybnosti zcela jednoznačně vyvrátit stavebník, tedy v tomto případě žalobce, což se nestalo; stavba tedy nemohla být dodatečně povolena.

Žalovaný dále nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že plán vytýčení hranic by nesrovnalosti nevyřešil, čehož si prý byl žalobce vědom. Naopak, vytýčením hranic by se dalo zcela jednoznačně prokázat, zda stavba nezasahuje na sousední pozemek. To, že žalovaný pak činil další úvahy o tom, co se stane, až k vytýčení hranic dojde, neznamená, že by vytýčení hranic nic nevyřešilo. Žalovaný pouze s ohledem na průběh jednání a námitky účastníků řízení předpokládal, že by mohlo dojít k napadení vytýčení hranic některým z účastníků, a proto dal stavebnímu úřadu návod, jak má v takovém případě postupovat. Žalovaný také odkazoval na ustanovení § 64 odst. 1 písm. c) a § 57 správního řádu, která se týkají předběžné otázky, tedy otázky, na které závisí rozhodnutí správního orgánu – z toho tedy jednoznačně vyplývá, že pokud by došlo ke zpochybnění vytýčených hranic, stavební úřad by přerušil řízení do doby, než příslušné správní orgány spor vyřeší, protože vyřešení této otázky je pro vedené řízení důležité. Z těchto úvah žalovaného nelze tedy vyčíst, že by předložení plánu vytýčení hranic pozemků situaci nevyřešilo.

V. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

Osoba zúčastněná na řízení J. J. nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že plán vytýčení hranic by nesrovnalosti nevyřešil, čehož si prý byl žalobce vědom. Naopak, vytýčením hranic by se dalo zcela jednoznačně prokázat, zda stavba nezasahuje na sousední pozemek. Osoba zúčastněná na řízení zastává stanovisko, že žaloba není podložena žádným relevantním podkladem a veškerá argumentace žalobce je čistě účelová, bez materiálního podkladu. Jako taková by měla být žaloba zamítnuta.

VI. Argumentace soudu

Dne 30. 5. 2011 podal žalobce žádost o dodatečné povolení předmětné stavby. Podle § 129 odst. 3 věty druhé stavebního zákona pokud půjde o stavbu uvedenou v odstavci 2, stavebník nebo vlastník požádá o její dodatečné povolení a předloží podklady ve stejném rozsahu jako k žádosti o stavební povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti; v tomto řízení postupuje podle § 111 až 115. K žádosti o stavební povolení je stavebník ve smyslu § 110 odst. 2 písm. a) stavebního zákona povinen připojit také doklady prokazující jeho vlastnické právo k pozemku [na němž se stavba

umísťuje nebo byla umístěna], pokud stavební úřad nemůže existenci takového práva ověřit v katastru nemovitostí. Zjistí-li stavební úřad v podané žádosti či v připojených podkladech nedostatky, vyzve stavebníka k jejich odstranění a stanoví k tomu přiměřenou lhůtu ve stanovených případech podle § 111 odst. 3 stavebního zákona a v ostatních případech, jako je tomu v přezkoumávané věci, podle § 45 odst. 2 správního řádu.

Podle § 45 odst. 2 správního řádu nemá-li žádost předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán žadateli nedostatky odstranit na místě nebo jej vyzve k jejich odstranění, poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu a poučí jej o následcích neodstranění nedostatků v této lhůtě; současně může řízení přerušit (§ 64).

Správní orgán musí znát, co je v příslušném řízení třeba prokazovat, resp. kdo je povinen to prokazovat. Jeho výzva k odstranění vad žádosti musí být srozumitelná a určitá (srov. i § 4 odst. 2 správního řádu).

Z tohoto úhlu pohledu je třeba zrekapitulovat celé řízení před správními orgány.

Dne 14. 5. 2012 byl stavebnímu úřadu předložen na objednávku žalobce vyhotovený záznam podrobného měření změn č. 0171 (zaměřil dne 7. 5. 2012 Ing. Milan Sedláček, úředně oprávněný zeměměřický inženýr).

Dne 18. 5. 2012 pod sp. zn. OV/11/1372/Vo, čj. 1296/12/OV, stavební úřad podle § 45 odst. 2 správního řádu vyzval žalobce, aby žádost o dodatečné povolení předmětné stavby doplnil o doklad o splnění požadavků uvedených v § 129 odst. 2 stavebního zákona a prokázal tak, že předmětnou stavbu lze dodatečně povolit. V podání doručeném stavebnímu úřadu dne 25. 6. 2012 J.J. mj. namítla, že stavba (sklad) pana N. nejen že nerespektuje předepsanou vzdálenost od jejího pozemku, ale dokonce na její pozemek částečně zasahuje. Dne 11. 7. 2012 pod sp. zn. OV/11/1372/Vo, čj. 1842/12/OV, Městský úřad Stod stavbu „Lhota č. e. 10, sklad“ dodatečně povolil a převážnou většinu námitek J.J. zamítl. V odůvodnění tohoto rozhodnutí stavební úřad konstatoval, že mu nepřísluší zpochybňovat postup v provádění záznamu podrobného měření změn, provedeného oprávněným zeměměřickým inženýrem. V odvolání proti uvedenému rozhodnutí stavebního úřadu J.J. mj. uvedla, že dodatečně povolená stavba je zčásti postavena na jejím pozemku. V rozhodnutí ze dne 19. 11. 2012, čj. RR/3192/12, jímž bylo rozhodnutí Městského úřadu Stod ze dne 11. 7. 2012, sp. zn. OV/11/1372/Vo, čj. 1842/12/OV, zrušeno a věc mu vrácena k novému projednání, Krajský úřad Plzeňského kraje uvedl, že v projektové dokumentaci, předložené stavebnímu úřadu k žádosti o dodatečné povolení stavby, je značně nepřehledný výkres situace, ve kterém je stavba kolny zakreslena ve vzdálenosti 1,8 m pravděpodobně od hranice pozemku paní J. Tato hranice, která je ovšem v tomto výkresu vyznačena projektantem, nekoresponduje s kopií katastrální mapy. Odvolací orgán při svém místním šetření konaném dne 13. 11. 2012 za účasti jak stavebníka pana N., tak odvolatelky paní J. změřil vzdálenost od svislé stěny rekreačního domu paní J. a základové desky, na které je postavena stavba kolny, a naměřená hodnota je 1,56 m. Z tohoto měření je zcela jasně patrné, že skutečný stav na místě stavby neodpovídá projektové dokumentaci, která byla předložena stavebnímu úřadu k řízení o dodatečném povolení stavby. S ohledem na skutečnost, že na místě stavby nejsou patrné žádné hraniční body, ze kterých by bylo zcela jasně patrné, kde je hranice pozemku

paní J., vyzve stavební úřad pana N. k předložení plánu vytýčení hranic jeho pozemku včetně protokolu o tomto vytýčení. Z plánu musí být zcela jasně patrné umístění stavby na pozemku, včetně vzdálenosti jejího umístění od hranice, popřípadě její přesah na sousední pozemek. Toto vytýčení musí provést oprávněná autorizovaná osoba. Dle názoru odvolacího orgánu není ze strany stavebníka dostatečně prokázán fakt, zda předmětná stavba kolny je umístěna výhradně na pozemku, který je v jeho vlastnictví. Je nutné vzít rovněž v úvahu, že předmětná stavba kolny není dokončena a projektová dokumentace a požárně bezpečnostní řešení počítají s obezděním dvou stěn stavby kolny, přičemž jedna z těchto dvou stěn je stěna, jejíž obezdění zmenší vzdálenost od objektu rekreačního domu odvolatelky. Toto obezdění, byť v řádech centimetrů, může případně přesáhnout inkriminovanou hranici pozemku st. p. 30/2 a st. p. 30/1 v k. ú. Kloušov.

Dne 22. 2. 2013 pod sp. zn. OV/11/1372/Vo, čj. 481/13/OV, stavební úřad podle § 45 odst. 2 správního řádu vyzval žalobce, aby žádost o dodatečné povolení předmětné stavby doplnil o plán vytýčení hranic svého pozemku včetně protokolu o tomto vytýčení, vypracovaný oprávněnou autorizovanou osobou tak, aby z plánu bylo zcela jasně patrné umístění předmětné stavby na pozemku, včetně vzdálenosti jejího umístění od hranice, popřípadě její přesah na sousední pozemek. Dne 5. 9. 2013 pod sp. zn. OV/11/1372/Vo, čj. 1997/13/OV, stavební úřad podle § 57 odst. 1 písm. b) správního řádu vyzval žalobce, aby mu doložil podání u příslušného orgánu veřejné moci o tom, že učinil podání žalobního návrhu o určení průběhu vlastnické hranice mezi pozemky st. p. 30/1 a st. p. 30/2 v k. ú. Kloušov. V rozhodnutí ze dne 25. 10. 2013, čj. RR/3363/13, jímž bylo usnesení Městského úřadu Stod ze dne 5. 9. 2013, sp. zn. OV/11/1372/Vo, čj. 1999/13/OV, zrušeno a věc mu vrácena k novému projednání, Krajský úřad Plzeňského kraje uvedl, že v novém projednání stavební úřad (pokud mu zaměření a vytýčení sporné hranice mezi pozemky st. p. č. 30/1 a st. p. č. 30/2 v k. ú. Kloušov nebude do doby vrácení spisu krajským úřadem po nabytí právní moci tohoto rozhodnutí předloženo) rozhodne bez zbytečného odkladu o tom, že stavbu nelze dodatečně povolit ve smyslu § 129 odst. 3 ve spojení s § 115 stavebního zákona, neboť stavebnímu řádu nebylo na základě jeho výzvy ze dne 22. 2. 2013 předloženo, ve lhůtě jím stanovené, zaměření a vytýčení sporné hranice mezi pozemky st. p. č. 30/1 a st. p. č. 30/2 v k. ú. Kloušov jako doklad prokazující jeho vlastnické právo k pozemku ve smyslu § 129 odst. 3 ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) stavebního zákona. Pokud by stavebnímu úřadu bylo zaměření a vytýčení sporné hranice mezi pozemky st. p. č. 30/1 a st. p. č. 30/2 v k. ú. Kloušov do doby vrácení spisu krajským úřadem po nabytí právní moci tohoto rozhodnutí předloženo, stavební úřad dá účastníkům řízení možnost vyjádřit se k novému podkladu rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Pokud by poté bylo zaměření a vytýčení výše uvedené sporné hranice účastníkem zpochybňováno (ať již P.N. či J.J.), stavební úřad by zpochybňujícího vyzval ve smyslu § 57 odst. 1 písm. a) správního řádu, aby podal k příslušnému soudu žalobu o určení vlastnictví zaměřených a vytýčených pozemků (či částí pozemků) ve smyslu § 80 odst. c) občanského soudního řádu a aby o tom, že podal uvedenou žalobu, předložil stavebnímu úřadu ve stanovené lhůtě důkaz, a řízení o dodatečném povolení stavby by stavební úřad podle § 64 odst. 1 písm. c) bodu 2 správního řádu přerušil po dobu stanovenou ve výzvě. Pokud by stavebnímu úřadu byl předložen ve stanovené lhůtě důkaz o podání žaloby o určení vlastnictví zaměřených a vytýčených pozemků, pak by stavební úřad použil ustanovení § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu a řízení o dodatečném povolení stavby by opětovně přerušil do doby skončení soudního řízení o určení vlastnictví zaměřených a

vytýčených pozemků. Pokud by stavebnímu úřadu nebyl předložen ve stanovené lhůtě důkaz o podání žaloby o určení vlastnictví geometricky zaměřených pozemků, stavební úřad by rozhodl ve věci na základě shromážděných podkladů.

K řečenému soud uvádí, že správní orgány musí postupovat dostatečně čitelně (srov. i § 4 odst. 1 správního řádu). Po *prvním* zrušení prvoinstančního rozhodnutí a vrácení věci k novému projednání, třebaže mu již byl předložen záznam podrobného měření změn č. 0171, vyzval stavební úřad naprosto nekonkrétně žalobce, aby žádost o dodatečné povolení předmětné stavby doplnil o doklad o splnění požadavků uvedených v § 129 odst. 2 stavebního zákona a prokázal tak, že předmětnou stavbu lze dodatečně povolit (výzva ze dne 18. 5. 2012, čj. 1296/12/OV). Také po *druhém* zrušení prvoinstančního rozhodnutí a vrácení věci k novému projednání se stavební úřad nechoval příliš konzistentně: nejprve sice podle pokynu odvolacího správního orgánu vyzval žalobce, aby žádost o dodatečné povolení stavby doplnil o plán vytýčení hranic svého pozemku včetně protokolu o tomto vytýčení, vypracovaný oprávněnou autorizovanou osobou tak, aby z plánu bylo zcela jasně patrné umístění předmětné stavby na pozemku, včetně vzdálenosti jejího umístění od hranice, popřípadě její přesah na sousední pozemek (výzva ze dne 22. 2. 2013, čj. 481/13/OV), ale později z iniciativy soudu neznámého původu stavební úřad podle § 57 odst. 1 písm. b) správního řádu vyzval žalobce, aby mu doložil podání u příslušného orgánu veřejné moci o tom, že učinil podání žalobního návrhu o určení průběhu vlastnické hranice mezi pozemky st. p. 30/1 a st. p. 30/2 v k. ú. Kloušov, které je předmětem sporu ve vedeném řízení o dodatečném povolení stavby (výzva ze dne 5. 9. 2013, čj. 1997/13/OV). Těžko říci, proč tak učinil. Žalobce reagoval na obě výzvy správního orgánu (soud tu ponechává stranou, zda jeho reakce byly adekvátní). Žalobce se od stavebního úřadu nedozvěděl, jak byla jeho odpověď na výzvu ze dne 22. 2. 2013 posouzena, z výzvy ze dne 5. 9. 2013 ovšem mohl nabýt dojmu o zásadní důležitosti soudní žaloby (arg.: „Pokud účastník řízení žalobní návrh ve stanovené lhůtě nepodá a o tomto podání nebude správnímu orgánu předložen důkaz, správní orgán rozhodne ve věci.“). Za tohoto stavu věci, kdy nebylo zřejmé, zda stavební úřad na své výzvě ze dne 22. 2. 2013 trvá nebo zda ji nahradil výzvou ze dne 5. 9. 2013, se soudu jeví jako nadměrně příkrý pokyn odvolacího správního orgánu obsažený v jeho rozhodnutí o *třetím* zrušení prvoinstančního rozhodnutí a vrácení věci k novému projednání. Vzhledem k uvedenému bude podle názoru soudu lépe korespondovat se situací opakovaného rušení a vrácení k novému projednání, jestliže stavební úřad ještě jednou, tentokrát ovšem úplně, srozumitelně a určitě, vyzve žalobce k odstranění vad žádosti, stanoví mu k tomu přiměřenou lhůtu, poučí jej o následcích neodstranění nedostatků v této lhůtě a v závislosti na tom znovu rozhodne.

Ohledně rozsahu i limitů poučovací povinnosti správních orgánů se odkazuje na práci Josefa Vedrala: Správní řád. Komentář. 2. vyd. Praha 2012, str. 117 až 122.

V přezkoumávané věci krajský úřad za použití § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu postupně zrušil 1. usnesení stavebního úřadu ze dne 23. 2. 2012, čj. 497/12/OV (o zastavení řízení o dodatečném povolení stavby), 2. rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 11. 7. 2012, sp. zn. OV/11/1372/Vo, čj. 1842/12/OV (o dodatečném povolení stavby), a 3. usnesení stavebního úřadu ze dne 5. 9. 2013, čj. 1999/13/OV (o přerušení řízení o dodatečném povolení stavby), a ve všech těchto případech věc vrátil stavebnímu úřadu k novému

projednání. Jestliže odvolací správní orgán napadené rozhodnutí zruší a věc vrátí správnímu orgánu, který rozhodnutí vydal, k novému projednání, je podle uvedeného ustanovení správního řádu správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal, při novém projednání věci vázán právním názorem, jež v odůvodnění zrušovacího rozhodnutí vyslovil odvolací správní orgán. Vázanost právním názorem nadřízeného správního orgánu však neumožňuje Městskému úřadu Stod u rozhodnutí vydaného v rámci nového projednání věci nerespektovat požadavky na jeho odůvodnění stanovené v § 68 odst. 3 správního řádu.

V této souvislosti došla doktrína k tomuto poznatku: „*K odůvodnění rozhodnutí je navíc možné doplnit, že je obecně vyžadováno, aby bylo rozhodnutí dostatečně jasné, určité a srozumitelné. Pokud by tomu tak nebylo, mohlo by být podle § 76 odst. 1 SŘS takové rozhodnutí zrušeno pro nepřezkoumatelnost spočívající v jeho nesrozumitelnosti, nedostatku důvodů rozhodnutí nebo proto, že je skutkový stav v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu anebo vyžaduje rozsáhlé a zásadní doplnění.*“ [Luboš Jemelka – Klára Pondělíčková – David Bohadlo: Správní řád. Komentář. 3. vyd. Praha 2011, str. 276].

Ohledně náležitostí odůvodnění rozhodnutí správního orgánu uvážil Nejvyšší správní soud například takto: „*Smyslem a účelem odůvodnění je především ozřejmit, proč správní orgán rozhodl, jak rozhodl, neboť jen tak lze ověřit, že důvody rozhodnutí jsou v souladu s právem a nejsou založeny na libovůli (srov. v tomto ohledu judikaturu Ústavního soudu, např. jeho nálezy ze dne 6. 3. 1997, sp. zn. III. ÚS 271/96, publikovaný pod č. 24/1997 Sb. ÚS, viz též www.usoud.cz). Obsah odůvodnění proto musí být takový, aby uvedený účel, tedy zajištění přezkoumatelnosti rozhodnutí, byl naplněn. Tak tomu je, jsou-li z odůvodnění patrné důvody rozhodnutí v kontextu všeho podstatného, co předcházelo jeho vydání a mělo vliv na jeho obsah.*“ (usnesení rozšířeného senátu ze dne 19. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006-74, publikované pod č. 1566/2008 Sb. NSS), takto: „*Funkcí odůvodnění správního rozhodnutí je zejména doložit správnost a nepochybně i zákonnost postupu správního orgánu, jakož i vydaného rozhodnutí, jehož jedna z nejdůležitějších vlastností je přesvědčivost. Náležité odůvodnění správního rozhodnutí má však vedle výše naznačené funkce i další rozměr, neboť podporuje smysluplný výkon práva na podání opravného prostředku; při neznalosti důvodů či úvah, jimiž se správní orgán při posuzování dané věci řídil, lze totiž právo na podání odvolání, příp. rozkladu – ač není právně popřeno – reálně uplatnit jen stěží.*“ (rozsudek ze dne 23. 7. 2009, čj. 9 As 71/2008-109) a takto: „*Úprava náležitostí odůvodnění správního rozhodnutí v § 68 odst. 3 správního řádu ovšem nepředstavuje opomenutelnou kategorii. Zajišťuje totiž, aby byl adresát veřejné moci odpovídajícím způsobem seznámen se skutkovými a právními závěry správního orgánu v jeho věci. ... Správní soud může výjimečně slevit z nároků na dodržení požadavků § 68 odst. 3 správního řádu, nalezne-li ve správním spisu dostatečnou oporu pro úvahu, že je rozhodnutí správního orgánu po právní i skutkové stránce v souladu se zákonem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, čj. 6 Ads 87/2006 - 36, č. 1389/2007 Sb. NSS). Tento postup je však namístě pouze v případech, kdy správní spis dává prima facie jednoznačnou odpověď na otázky týkající se skutkového stavu věci. Poskytuje-li totiž správní soud ochranu veřejným subjektivním právům přezkumem správního rozhodnutí, činí tak i posouzením jeho odůvodnění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2010, čj. 7 Afs 1/2010 - 53, www.nssoud.cz).*“ (rozsudek ze dne 12. 5. 2010, čj. 8 As 60/2009-73).

V daném případě stavební úřad vydal – mimo jiné – rozhodnutí ze dne 11. 7. 2012, sp. zn. OV/11/1372/Vo, čj. 1842/12/OV, že se předmětná stavba dodatečně povoluje (kteréžto rozhodnutí bylo krajským úřadem zrušeno a věc vrácena stavebnímu úřadu k novému projednání), a rozhodnutí ze dne 8. 1. 2014, sp. zn. OV/11/1372/Vo, čj. 20/14/OV, že předmětnou stavbu nelze dodatečně povolit (kteréžto rozhodnutí bylo krajským úřadem jen zčásti změněno a ve zbytku bylo potvrzeno). K takovýmto situacím občas dochází a právní předpisy je předpokládají, takovýto postup sám o sobě nepředstavuje žádnou procesní vadu. Něco jiného však zjistíme, jestliže se začteme do odůvodnění obou – ve výsledku protichůdných – rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. V odůvodnění rozhodnutí ze dne 11. 7. 2012, čj. 1842/12/OV, je na str. 3 uvedeno: „Dle stavebníkem předložené kopie Záznamu podrobného měření změn prováděného z důvodu vyznačení budovy v KN ze dne 7. 5. 2012, číslo geometrického plánu (zakázky) 171 - 045/2012, který dne 10. 5. 2012 pod číslem 077/2012 ověřil oprávněný zeměměřický inženýr Ing. Milan Sedláček, je stavba skladu umístěna na pozemku st. p. 30/1 v katastrálním území Kloušov ve vlastnictví stavebníka pana P.N.“. V odůvodnění rozhodnutí ze dne 8. 1. 2014, čj. 20/14/OV, se na str. 3 uvádí: „Stavební úřad v souladu s vysloveným právním názorem v odůvodnění rozhodnutí odvolacího správního orgánu čj. RR/3363/13 ze dne 25. 10. 2013 ..., tj. že pokud do doby vrácení spisu odvolacím správním orgánem po nabytí právní moci jeho rozhodnutí nebude stavebnímu úřadu předloženo zaměření sporné hranice mezi pozemky st. p. 30/1 a st. p. 30/2 v katastrálním území Kloušov, rozhodne o tom, že stavbu nelze dodatečně povolit, kterým je ... dle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu vázán, neprováděl v řízení další úkony a rozhodl o tom, že stavbu nelze dodatečně povolit.“. V odůvodnění obou těchto rozhodnutí ovšem stavební úřad shodně konstatuje: „dle stavebníkem předložené kopie Záznamu podrobného měření změn z důvodu vyznačení budovy v KN ze dne 7. 5. 2012, číslo geometrického plánu (zakázky) 171 - 045/2012, který dne 10. 5. 2012 pod číslem 077/2012 ověřil oprávněný zeměměřický inženýr Ing. Milan Sedláček, je stavba skladu umístěna na pozemku st. p. 30/1 v katastrálním území Kloušov ve vlastnictví stavebníka pana P.N.; stavebnímu úřadu nepřísluší zpochybňovat doklad vyhotovený oprávněnou osobou“ (str. 4 rozhodnutí ze dne 11. 7. 2012, čj. 1842/12/OV, a str. 3 rozhodnutí ze dne 8. 1. 2014, čj. 20/14/OV) a „stavebnímu úřadu nepřísluší zpochybňovat postup v provádění Záznamu podrobného měření změn, provedeného oprávněným zeměměřickým inženýrem z důvodu změny vyznačení budovy v KN; stavební úřad respektuje údaj na záznamu uvedený, a to že náležitostmi a přesností odpovídá právním předpisům, a předpokládá, že je zpracován na základě podkladů již v katastru nemovitostí evidovaných; dále vychází z ustanovení § 84 vyhlášky č. 26/2007 Sb., kterou se provádí zákon č. 265/1992 Sb., o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky (katastrální zákon), ve znění pozdějších předpisů (katastrální vyhláška)“ (str. 5 rozhodnutí ze dne 11. 7. 2012, čj. 1842/12/OV, a str. 5 rozhodnutí ze dne 8. 1. 2014, čj. 20/14/OV). V popsaném přístupu stavebního úřadu shledává soud závažné porušení ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu: správní orgán prvního stupně se pouhým odkazem na vázanost právním názorem odvolacího správního orgánu nemůže vyhnout povinnosti i své nové rozhodnutí náležitě odůvodnit, *in concreto* zejména vyjevit, proč předmětný záznam podrobného měření změn v roce 2012 stačil k prokázání toho, že stavba skladu je umístěna na pozemku st. p. 30/1, kdežto v roce 2014 k prokázání téže skutečnosti zřejmě již nepostačuje, a to zvláště za situace, kdy dříve i později měl stavební úřad shodně za to, že mu nepřísluší zpochybňovat ani tento doklad, ani postup v jeho provádění.

Lze shrnout, že výše vytčené procesní vady představují podstatné a neopomenutelné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, neboť je zde možno mít pochybnosti o tom, že by řízení muselo skončit tímž výsledkem, kdyby se jich správní orgán prvního stupně nedopustil a odvolací správní orgán je detekoval.

VII. Celkový závěr a náklady řízení

Jelikož v daném případě došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, soud podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. bez jednání zrušil pro vady řízení napadené rozhodnutí žalovaného a ze stejného důvodu podle § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil i rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které mu předcházelo [neboť uvedené procesní vady nejsou bez újmy instance odstranitelné jen aktivitou odvolacího správního orgánu], a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. soud současně vyslovil, že věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.

Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je správní orgán v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Žalobce, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem v celkové výši **11.228,- Kč**, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3.000,- Kč, z odměny advokáta za dva úkony právní služby po 3.100,- Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu (6.200,- + DPH = 7.502,- Kč) a z náhrady hotových výdajů – výdajů na vnitrostátní poštovné, místní hovorné a přepravné za dva úkony právní služby po 300,- Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu (600,- + DPH = 726,- Kč). Za úkony právní služby podle § 11 odst. 1 advokátního tarifu se považují 1) převzetí a příprava zastoupení a 2) žaloba. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalovanému určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 části věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možností žalovaného tuto platbu realizovat).

Náhrada nákladů řízení osobám zúčastněným na řízení se řídí ust. § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil [*věta první*], z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení [*věta druhá*]. V daném případě soud osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost neuložil, jen jí umožnil realizaci jejích práv. Současně nebyly osobou zúčastněnou na řízení tvrzeny, ani soudem z povinnosti úřední shledány žádné důvody hodné zvláštního zřetele. Vzhledem k tomu bylo rozhodnuto, že tato osoba nemá na náhradu nákladů řízení právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se

sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 31. července 2015

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková